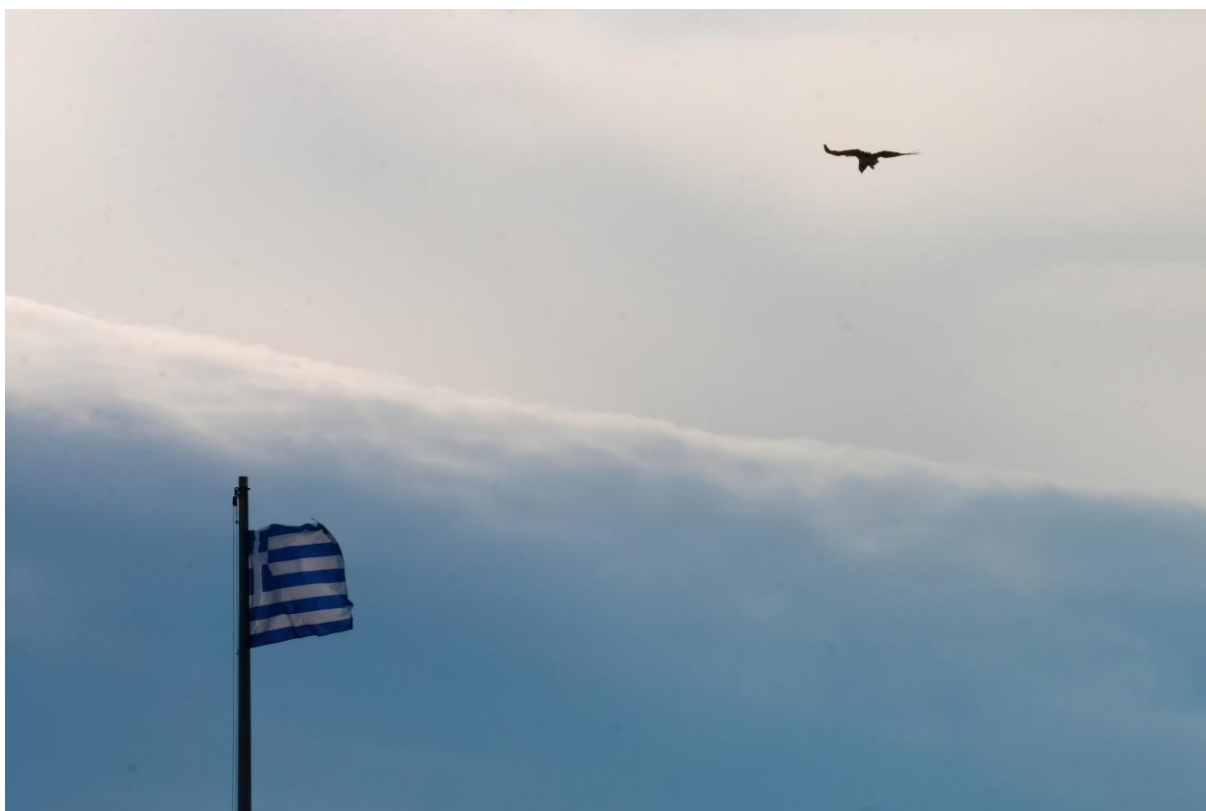

Noord-Griekenland

4 - 14 mei 2026

Slangenarend bij de Griekse vlag – Foto: Timo Roeke

Georganiseerd door:

**BIRDING
BREAKS**

www.birdingbreaks.nl

Dag 1 – 4 mei Amsterdam – Thessaloniki – Kerkini meer

Na een zeer vroege vlucht vanaf Schiphol en de nodige opstartproblemen met de huurbus, zaten we uiteindelijk tevreden op onze plek. We moesten eerst nog enkele files overwinnen in de drukke stad Thessaloniki, maar daar stonden we dan vogels te kijken in het prachtige Griekenland!

Het eerste wat ons overviel was het reusachtige aantal zwartkopmeeuwen. Dit zijn meeuwen die je als Nederlander heel af en toe eens tegenkomt, maar absoluut niet in deze aantallen. Bergeenden vlogen continu voorbij en op de grond ontdekten we meerdere soorten steltlopers. Groenpootruiters, kemphanen, krombekstrandlopers, temminck strandlopers en meerdere steltkluten zaten vlak bij de bus. Een perfecte setting om meteen de eerste mooie foto's te maken.

Bij onze eerste stop troffen we een kuifleeuwerik op het pad die van geen wijken wist. Tot verbazing van de groep bleef de vogel keurig op de weg zitten, waardoor we zelfs met onze telefoons prachtige plaatjes konden schieten. Ondertussen vlogen er honderden geelpootmeeuwen en tientallen dwergaalscholvers continu over. Door de zinderende hittetrillingen was de stad Thessaloniki nauwelijks nog te zien, maar gelukkig hield de zeewind de temperatuur prettig. Vanuit het riet klonk onophoudelijk de roep van Cetti's zangers, terwijl de vele zwaluwsoorten een flinke uitdaging vormden voor de fotografen onder ons. Vooral de eerste roodstuitzwaluwen waren populair, al lieten ze zich niet zomaar vastleggen.

De eerste keer dat we deze kleurrijke bijeneters zagen was een absoluut feest. Het bleek een vaste gast voor de gehele reis te zijn die we op bijna alle locaties tegenkwamen.

Via de zeereep kregen we de eerste kroeskoppelikanen in het vizier. Om de 100 meter kwamen we een grauwe klauwier tegen en langs het riet hoorden we onze eerste grote karekiet. In de velden doken de eerste roofvogels en bijeneters op. Op ondergelopen akkers vonden we nog meer krombekstrandlopers, steltkluten en grote sterns, die we duidelijk herkenden aan hun kleine kuif en de gele snavelpunt. Met luid gekrijs dienden zich ook twee lachsterns aan. Deze kwamen we later op meerdere plekken in het gebied tegen, jagend op grote insecten zoals sprinkhanen en af en toe op kleine muizen in het veld. Een spectaculair gezicht.

Ook qua roofvogels hadden we geluk. Een tweede kalenderjaar slechtvalk schoot over de bus, wat nog even voor twijfel zorgde of het geen lannervalk was. Bruine kiekendieven jaagden boven de rietvelden en een biddende roofvogel bleek bij nadere inspectie geen buizerd, maar een slangenarend te zijn. Onze eerste arend van de reis was binnen! Ons geluk kon helemaal niet op toen we twee kleine torenvalken vonden. Een van hen had het aan de stok met een 'gewone' torenvalk, waardoor we de verschillen prachtig konden waarnemen.

Een reisdag is natuurlijk niet compleet zonder een tweede lange etappe in de bus. Naast het meer van Kerkini wachtte een prachtig hotel op ons, omgeven door heuvels met uitzicht op het water. We hoefden er alleen nog maar even naartoe te rijden. Een rit van bijna drie uren. Eenmaal bij het Kerkini-meer zagen we niet alleen kroeskoppelikanen, maar ook roze pelikanen. Wat iedereen ook meteen opviel, was het enorme aantal nachtegalen en grauwe gorzen langs de oevers. Met de ramen open reden we richting het hotel, genietend van de tientallen zingende grauwe gorzen en nachtegalen om ons heen. Hoewel iedereen snakte naar het hotel, kwamen we langs plekken waar doorrijden simpelweg onmogelijk was.

Zo vonden we onze eerste zwartkopgors, uitbundig zingend op een struik. Ook twee roodkopklauwieren, een kleine zwartkop, een cirlgors en een groep van circa 40 bijeneters lieten zich in de avondzon waanzinnig mooi bekijken. Ze vlogen werkelijk overal om ons heen. Een fantastisch moment om de dag mee af te sluiten. Na uren en uren reizen was het mooi geweest. We aten samen in het dorp Kerkini, waarna de lichten letterlijk en figuurlijk uitgingen.

Dag 2 – 5 mei Omgeving Kerkinimeer

Nog voor het ontbijt begon, liepen we al een rondje om het hotel. Op het meer ontdekten we met de telescoop een zomertaling op de plas. In deze tijd van het jaar zijn er eenden hier niet zo talrijk, dus elke eend telt! Rondom het hotel zongen meerdere zomertortels en zelfs in de vroege ochtend was de dwergooruil nog te horen. Terwijl de ralreigers in de verte al van hun ontbijt genoten, werd het tijd dat wij hetzelfde deden.

Onderweg naar de ontbijttafel zagen we de wielewalen voedselvluchten maken vanuit de heuvels, terwijl een oostelijke valse spotvogel luid zong vanuit de struiken. De Spaanse mussen raakten naast het hotel compleet in paniek toen een ekster opnieuw een jong uit het nest roofde. Een zingende hop bleek onvindbaar, dus schoven we aan voor het ontbijt.

Roodpootvalk – Foto: Timo Roeke

Na het ontbijt besluiten we onze dag te vervolgen op de plek waar we gisteren waren gestopt. Na nog geen tien minuten rijden zetten we de bus stil en pakten we de telescoop erbij. Die plek bleek een schot in de roos. Opnieuw vlogen er tientallen bijeneters om ons heen en vonden we meerdere grauwe en roodkopklauwieren. Het zien van een mannetje roodpootvalk in strak zomerkleed deed menig vogelaarshart sneller kloppen. Omringd door de zang van nachtegallen en grauwe gorzen liepen we richting het meer. Daar leek nóg een roodpootvalk te zitten, maar door de telescoop zagen we niets roods. Het bleek te gaan om een mannetje Eleonora's valk. Deze donkere vogeljager bleef gelukkig lang genoeg zitten, zodat iedereen er volop van kon genieten.

Dik tevreden draaiden we ons om en liepen we weer richting de bus. Inmiddels was het echter flink warmer geworden en kwamen de roofvogels goed op gang. Achter een heuvel verscheen een wespendif en pal over ons hoofd vloog in een rustig tempo een lichte fase dwergarend. De prachtige zang van de zwartkopgors, hop, zomertortel en kleine zwartkop vulde de lucht. Naast de auto zat in een kleine struik een bruingrijs vogeltje. Opnieuw een grasmus? Nee, het was onze eerste (en helaas ook laatste) rouwmees. Niet iedereen was helaas op tijd om deze kleine mees te zien.

Er was trouwens nauwelijks tijd om te treuren, want vanuit een boom langs het Kerkini-meer schoot plotseling een witte, haast duifachtige vogel de bossen van de heuvels in. Onze eerste balkansperwer. Een prachtig mannetje met een prooi. Iedereen genoot twintig seconden intens van deze typische Balkanrover voor hij definitief in de Griekse heuvels verdween. We bezochten die middag nog meerdere prachtige locaties. We zagen verschillende slangenarenden, onze eerste schreeuwarend, een ijsvogel en meerdere zwarte ooievaars.

Eén specifiek punt was wel heel noemenswaardig. Langs de riviermonding, waar het water het Kerkini-meer instroomt, vonden we onze eerste sporenkievit. Voor veel deelnemers was dit een absolute doelsoort van de vakantie. In hetzelfde gebied ontdekten we een kwak in een dode boom en genoten we volop van de honderden bijeneters in de velden. Deze soort is hier zo talrijk omdat het meer bezaaid is met kleine zilverreigers en ralreigers. Zij eten de natuurlijke vijand van de bijeneter (de slang) op. Omdat deze slangen normaliter de eieren en jongen uit de nestholten roven, hebben de

bijeneters hier vrij spel. Het was een waar spektakel om te zien.

In de verte dook plotseling een stofwolk op. Het bleek een horde waterbuffels te zijn die recht onze kant op liep! Ze weken voor ons van het pad af en gingen er in draf vandoor het water in. In het water zwommen enkele beverratten en vanuit de wilgen riepen de buidelmezen ons toe. Nadat de waterbuffels het water in waren gegaan, hielden we een mooie herinnering over en een goed verhaal voor het thuisfront.

Waterbuffels – Foto: Jan Willem Kortleve

Onze laatste stop van de dag was er één op hoogte. In een dorpje kochten we onze lunch, die we heerlijk in de schaduw van een grote boom opaten. Inmiddels was de temperatuur flink opgelopen en de verkoeling was meer dan welkom. Het bleek een gouden greep te zijn. We hoorden niet alleen onze eerste grijskopspecht, maar al snel volgde één van de absolute hoogtepunten van de reis. Een mannetje balkansperwer kwam met zijn prooi aanvliegen en landde in een boom vlak bij ons. Wat een enorme buitenkans voor de fotografen! Met de prooi in zijn klauwen riep de balkansperwer een paar keer, waarna zijn roep dieper uit het bos werd beantwoord, vermoedelijk door het vrouwtje. Door de korte afstand konden we alle kenmerken en kleuren perfect bestuderen. Zijn donkere ogen keken ons noch één keer indringend aan, waarna hij net zo snel verdween als hij gekomen was. Na deze prachtige ontmoeting liepen we naar de groeve, waar een vriendelijke Duitse vogelaar ons wees op twee nesten van de rotsklever. Binnen twee minuten liet de vogel zich al zien, met het blote oog herkenbaar als een klein wit bolletje op de rotswanden. Voor veel van ons was dit een gloednieuwe soort. We nemen uitgebreid de tijd om deze unieke vogel te observeren, terwijl de roodstuitzwaluwen en enkele rotszwaluwen prachtig boven ons hingen.

Of het nog beter kon? Zeker, want na een korte pauze ontdekten we met een flinke dosis geluk een blauwe rotslijster, vlak boven het nest van de rotsklever. Iedereen zag deze schitterende soort over de rotsen springen net toen we aanstalten maakten om terug te lopen naar de bus. De kloof was echter nog niet klaar met ons. Hoog boven ons zong een oostelijke blonde tapuit, waarbij de kloof als een akoestische versterker werkte. Naast de tapuit hoorden we nóg een prachtige vogel die nieuw was voor de reis: de balkanbaardgrasmus. Het geluid was fantastisch, al kregen we de vogel helaas niet mooi in beeld. Het bleek bij een donkere stip op honderd meter hoogte. Desondanks hadden we geen enkele reden tot klagen. Moe, warm maar dolgelukkig reden we terug naar het hotel, waar we tijdens een heerlijk diner voldaan proostten op alle nieuwe soorten en mooie waarnemingen.

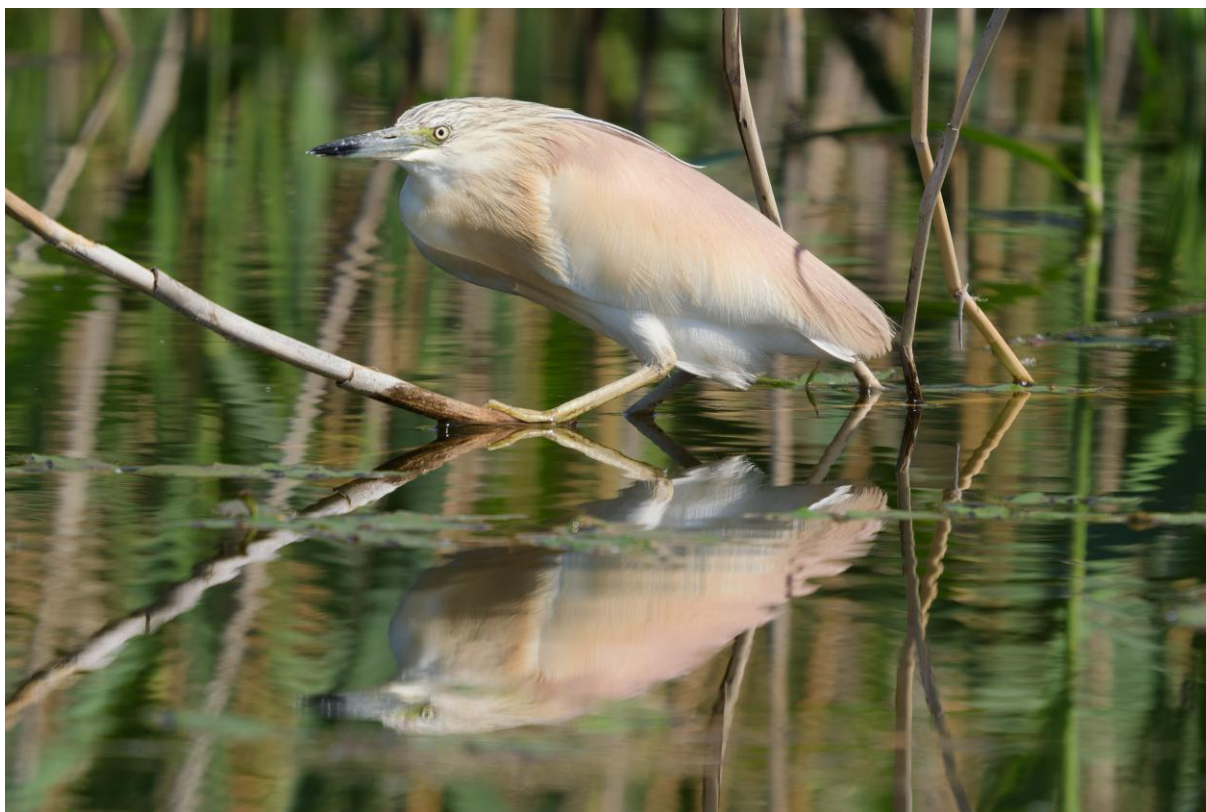
Dag 3 – 6 mei Kerkinimeer

Deze dag stond volledig in het teken van de boottocht over het Kerkini-meer. Maar zoals altijd begon het avontuur al direct rondom het hotel. We worden compleet verrast door een grijskopspecht die aan

kwam vliegen en een paar meter verderop op een paal ging zitten. Dit was helaas van korte duur, waardoor niemand een foto kon schieten. Het bleek ook een uitstekende ochtend voor klauwieren; rond het hotel vonden we niet alleen de grauwe en de roodkopklauwieren, maar ook onze eerste kleine klapekster van de vakantie.

Hoewel we tijdens onze reis al honderden reigers hadden gezien, ontbrak de westelijke koereiger nog op de lijst. Bij het meer vonden we er eindelijk één, heel toepasselijk randscharrelend tussen de paarden. Een andere verrassing die we op dit tijdstip totaal niet hadden verwacht, was de kwartel. Dit was onze eerste van slechts twee exemplaren tijdens de hele reis. Na een ritje van een half uur kwamen we om 10:30 uur aan in de haven. Daar werden we hartelijk ontvangen door onze praatgrage en bijzonder vriendelijke gids Vasilis, een bioloog die in Kerkini met de kroeskoppelikanen werkt en tevens de ontdekker is van de 'Vasilis-slak'.

In de haven zong een grote karekiet zijn hoogste lied en zaten enkele ralreigers op slechts een paar meter van de kade. Visdiefjes lieten hun roep horen boven het water, waar honderden futen zwommen. Eenmaal op de boot genoten we van het water, dat zo kalm was dat het wel een spiegel leek. We voeren eerst in westelijke richting langs de rietkragen. Er waren grote karekieten in overvloed, maar vooral de ralreigers maakten indruk. Ze bleven soms tot op vier meter afstand rustig in het riet zitten. Dat leverde prachtige plaatjes op. Af en toe vlogen er zwarte wouwen en purperreigers verschrikt op.

Ralreiger – Foto: Gilbert Houtekamer

Na een half uurtje koersten we in zuidelijke richting naar het midden van het meer. Tientallen geoorde futen in zomerkleed zwommen en doken vlak naast de boot, hun reflectie in het water net zo helder als de vogels zelf. Door het water goed af te speuren, wist onze gids Vasilis ons precies naar de plek te loodsen waar de insectenresten op het water samenstroonden. Een cruciale plek, want dit was dé foerageerplek voor de sterns en dwergmeeuwen. Tientallen van deze kleine meeuwen met hun pikzwarte kop en donkere, afgeronde ondervleugels dobberden op het water of gleden langs de boot. Naast de visdiefjes lieten ook de witwangsterns zich zien, luid roepend op zoek naar vis en drijvende insecten. De zwarte stern bleek de meest algemene stern van het meer.

We hielden even stil bij de verhoogde uitkijktoren, al zijn we niet naar boven gegaan. Deze 'boulevard van pelikanen' was een heerlijke plek voor een korte pauze. Van links en rechts kwamen er groepen

pelikanen prachtig langs de boot zeilen. Vervolgens voeren we naar het grote, kunstmatige broedeiland, waar tientallen (vooral nog jonge) roze pelikanen stonden. Op een houten platform daarnaast hadden de kroeskoppelikanen zich verzameld. Het gros van de pelikanen liet de huid van de grote ondersnavel flink wapperen. Een slimme manier om de warmte kwijt te raken. Na de pelikanen maakten we nog een stop bij drie eilandjes die vol bleken te zitten met kwakken. We telden er een stuk of twaalf, verscholen in de lage begroeiing. Na dit succes voeren we terug en zijn we gaan lunchen bij een nabijgelegen klooster, in de hoop de kuifkoekoek te spotten. Die vonden we helaas niet, maar bij een zoetwaterpoel hoog in de heuvels naast het klooster smaakte de lunch er niet minder om. We genoten er ondertussen van meerdere circlgorzen, twee slangenarenden en een arendbuizerd.

De temperatuur liep in de middag flink op. Tijdens een laatste wandeling werd het duidelijk dat het eigenlijk te warm was om nog intensief op pad te gaan. We hoorden nog een Syrische bonte specht en er zat een hop op het pad die zich kort liet bekijken. Na een oostelijke vale spotvogel, wat nachtegalen en een Cetti's zanger besloten we terug te rijden naar het hotel om ons lekker op te frissen en te gaan eten. Met een volle buik stonden we 's avonds laat bij het hotel in het donker te luisteren naar de roep van meerdere dwergooruilen en nachtegalen.

Dag 4 – 7 mei Kerkinimeer - Evrosdelta

Na drie wonderschone dagen bij het Kerkini-meer was het tijd om onze reis voort te zetten. Met een klein beetje pijn in het hart lieten we het enorme stuwmeer achter ons. Gelukkig waren de vooruitzichten voor de Evrosdelta en het Dadiabos fantastisch. Voor het definitieve vertrek maakten we nog één laatste stop in de hoop de maskerklauwier te vinden. De enige klauwier die nog op onze lijst ontbrak. Na een korte rit van twintig minuten stonden we langs een stromende beek in een schitterende vallei. Het landschap werd zo mogelijk nog mooier toen we meerdere roodkopklauwieren en een oostelijke blonde tapuit ontdekten. Door de bosrijke omgeving noteerden we bovendien soorten als de appelvink, groenling, vink en winterkoning voor het eerst deze reis.

Het pad was lang en na elke bocht wachtte er wel weer een nieuwe verrassing. Na een paar bochten hoorden we een klauwier zingen. Een paar voorzichtige stappen verder stonden we oog in oog met de (volgens velen uit de groep) mooiste klauwier van Europa. De maskerklauwier. Missie geslaagd. Tijdens de wandeling terug naar de bus zagen we nog meerdere slangenarenden, zwarte ooievaars en twee schreeuwarenden. Begeleid door het lied van een zingende circlgors sloten we de deuren van de bus en begonnen we aan de vier uur durende rit naar ons volgende hotel.

Slangenarend – Foto: Timo Roeke

Tijdens de rit moesten we toch echt stoppen voor onze eerste scharrelaar. Het blijft bijzonder hoe een vogel van die omvang zo ongekend mooi en kleurrijk kan zijn. Na deze eerste waarneming zagen we ze steeds vaker, meestal zittend op de elektriciteitsdraden langs de weg.

Bij het hotel verliep het inchecken vlot en stonden de koffers snel op de kamers. Omdat we nog wat tijd over hadden, besloten we naar de grote heuvel naast het hotel te rijden. De weg bleek opengesteld, waardoor we met de bus omhoog konden rijden. Bovenop vonden we prompt weer een maskerklauwier, een oostelijke blonde tapuit, een zwartkopgors en de eerste ortolaan, blauwe rotslijster, boomleeuwerik en raaf van de reis. Maar liefst vijf zwarte ooievaars vlogen over ons heen, geflankeerd door een dwergarend, vier slangenarenden, een hop en een aantal scharrelaars.

Na deze lange, indrukwekkende dag zakte de zon langzaam weg. Een nachtegaal naast het hotel deed nog een poging om ons langer wakker te houden, maar met zoveel prachtige soorten op de daglijst was dromenland snel gevonden.

Dag 5 – 8 mei Evrosdelta

Dit was het eerste deel van ons bezoek aan de befaamde Evrosdelta. Het aanvragen van de vergunning om dit gebied überhaupt te mogen betreden had maar liefst zeven weken geduurd. Na een verplichte bijeenkomst met de autoriteiten stonden we echter binnen twee minuten alweer buiten het informatiecentrum. Het enige wat ons werd uitgelegd, was waar we wel en absoluut niet mochten komen. Het zo 'belangrijke' vergunningsdocument werd uiteindelijk nergens gecontroleerd en er is niet één keer naar onze paspoorten gevraagd. Ook in het park zelf hebben we de hele dag geen controle gezien (al kan dat een volgende keer natuurlijk heel anders lopen).

Meteen na de eerste afslag richting het park, net voorbij het vliegveld, begon het avontuur al goed. Twee zomertortels vlogen op hoge snelheid langs de linkerkant van de bus, terwijl twee kuifleeuweriken op de weg naar voedsel zochten. Toen de eerste zwartkopgors vlak langs de weg begon te zingen, kwam de schrik. Mijn verrekijker lag nog in het hotel! Behoorlijk onhandig, maar gelukkig geen ramp. Na de deelnemers te hebben afgezet, was ik een minuut of tien later weer terug op locatie en konden we weer samen volop van het gebied genieten.

In de struiken vonden we verschillende zwartkopgorzen, een grauwe klauwier en drie oostelijke vale spotvogels. Het gebied stroomt werkelijk over van de torenvalken en we waren dan ook dolblij toen we eindelijk een groep vorkstaartplevieren over zagen vliegen. Slechts een paar kilometer verderop stuitte we op een volgende prachtige groep scharrelaars (onze tweede van de reis). In dit gebied zijn speciaal voor deze soort meerdere nestkasten opgehangen. We namen uitgebreid de tijd om te genieten van deze waanzinnig kleurrijke 'kraaien'. De paartjes waren constant in gevecht met andere scharrelaars of torenvalken. Aan die diepe tinten blauw, paars en bruin raak je simpelweg niet snel gewend, en hun acrobatische vluchten waren een puur genot om naar te kijken.

Op de weg richting de uitkijktoren hoorden we werkelijk overal kuifleeuweriken, Spaanse mussen, grauwe gorzen en nachtegalen zingen (dé soundtrack van het Griekse platteland). Onze eerste zwarte ibis vloog voorbij en vlak voor de vogelkijkhut vonden we nog een roodkopklauwier en weer een grauwe klauwier.

Eenmaal de bus uit wisten we van gekkigheid nauwelijks waar we moesten kijken of luisteren. Na een flinke zoektocht hoorden we eindelijk onze eerste dodaars van de reis en zagen we bovendien onze eerste grote zilvereigers (wat ons onverwacht nog best wat moeite kostte). Met de telescoop scanden we het water af op zoek naar eenden, wat werd beloond met de eerste drie witoogeenden van de trip (waaronder twee schitterende mannetjes in strak zomerkleed). Tegen het einde van de ochtend stond de teller inmiddels op meer dan twintig witoogeenden. Vanaf de uitkijktoren zagen we regelmatig paartjes langsvliegen.

Witoogeend – Foto: Timo Roeke

De uitkijktoren kan soms trouwens lastig te bereiken zijn door de wisselende waterstanden; waterdichte schoenen zijn hier aanbevolen. De toren zelf was volledig omringd door balkankwikstaarten en vooral heel veel Spaanse mussen. Zoals overal in dit gebied werden we ook hier af en toe opgeschrikt door de explosieve zang van een Cetti's zanger. We hadden het geluk dat ook de tweede verdieping van de uitkijktoren van het slot was. Na het openen van de luiken konden we in de verte talloze soorten zien vliegen, waaronder de witwangstern, witvleugelstern, zwarte stern en dwergmeeuw. Je moet jezelf er constant aan blijven herinneren dat het zien van zulke grote groepen zwartkopmeeuwen absoluut niet de normaalste zaak van de wereld is.

Regelmatig vlogen er dwergaalscholvers en purperreigers over het gebied. Als je erin slaagde om je te concentreren op het geluid te midden van al die vogelactiviteit, kon je af en toe het diepe, hoempende geluid van een roerdomp horen. De diversiteit aan roofvogels was hier niet heel spectaculair, al lieten

de bruine kiekendief en de torenvalk zich veelvuldig zien. Met een beetje geluk kun je hier ook een kleine torenvalk vinden. Dat geluk hadden wij gelukkig ook, al was de waarneming zelf helaas niet bijzonder goed.

Vanuit de kijkhut bleven we constant bijeneters horen en zagen we af en toe de engelwitte vleugels van ralreigers voorbijflitsen. Toen we de toren eenmaal verlieten en terugliepen naar de bus, merkte een van de deelnemers een grote groep sterns op die voorbijvloog. Dit bleken zo'n dertig lachsterns te zijn.

Na een korte wandeling hoorden we plotseling een geluid in de lucht dat we tijdens de reis nog niet hadden gehoord: een kalenderleeuwerik (ook in dit park een schaarse soort die knap lastig op te sporen is). Vlak bij de bus vonden we nog een paar bosruiters. Daarna startten we de bus en reden we terug om te beginnen aan het tweede deel van ons avontuur in de Evrosdelta.

Dag 6 – 9 mei Evrosdelta – Dadiabos

Na een prima ontbijt vertrokken we vol optimisme richting het giereninformatiecentrum in Dadia. Na een rit van ongeveer 45 minuten (waarbij we over een weg reden waarvan ons navigatiesysteem het bestaan blijkbaar niet eens afwist) kwamen we ruim op tijd aan voor het vertrek van de bus.

We werden hartelijk verwelkomd door onze gids en chauffeur, die ons de berg op zou brengen. Op de parkeerplaats hoorden we al een wielewaal en een zomertortel. De bus vertrok stipt om 08:30 uur en na ongeveer tien minuten rijden kwamen we aan bij het observatiepunt. Onze twee Duitse medereizigers liepen alvast vooruit, terwijl wij rustig omhoog liepen en onderweg genoten van de vogels. Daarbij vergaten we compleet dat we eigenlijk stil moesten zijn.

De ortolaan was al goed te horen voordat we de kijkhut überhaupt binnenstapten, samen met een roepende grauwe klauwier. Eenmaal binnen lieten de gieren zich meteen zien. Verschillende monniksgieren zaten op de heuvelhelling. Deze enorme vogels bevonden zich zowel op de grond als in de bomen. Door goed te zoeken vonden we uiteindelijk ook de zes vale gieren. Ze zijn niet alleen net iets kleiner, maar ook direct herkenbaar aan hun blekere kleur.

Onze zoektocht naar de aasgier werd plotseling onderbroken toen de ortolaan vrij dicht bij de kijkhut landde. Veel deelnemers slaagden erin om geweldige foto's te maken, net als van het mannetje grauwe klauwier en de kleine zwartkop. Na een tijdje wachten voegden twee aasgieren zich bij de groep monniks- en vale gieren, allemaal op zoek naar de laatste restjes voedsel. Helaas werden de vogels tijdens ons bezoek niet gevoerd; het voeren op deze locatie wordt afgebouwd om de gieren minder afhankelijk te maken van het voederstation. Op de lange termijn is dit de juiste strategie voor het overleven van de vogels.

Monniksgieren en aasgier – Foto: Jan-Willem Kortleve

Voldaan reden we weer naar beneden, waarbij we langs de weg verschillende bijeneters en twee hopen zagen. Bij de parkeerplaats lieten we een kleine bonte specht en een wel heel triest uitkijkende hond achter.

Na ons bezoek aan het gierenobservatiepunt reden we naar lager gelegen gebied in de hoop een balkanbaardgrasmus te vinden. Dat pakte helaas niet zo uit. Later hoorden we er wel eentje vanuit de bus, al kregen we hem nooit te zien.

De tussenstop was desondanks meer dan de moeite waard. Tussen de keien in de rivier vonden we twee kleine plevieren (waarschijnlijk een broedpaar). Logischerwijs konden we het nest niet vinden, aangezien de eieren perfect gecamoufleerd zijn. Overal zongen zwartkopgorzen, samen met verschillende oostelijke vale spotvogels en volop klauwieren. Aan de westkant van de brug vonden we een paartje grauwe klauwieren dat al jongen had. Aan de oostkant van de rivier vonden we niet alleen meerdere roodkopklauwieren, maar ook de nóg mooiere maskerklauwier.

Boven de bergen ten oosten van de rivier doken twee monniksgieren op. Ze kregen later gezelschap van een slangenarend en een schreeuwarend. Terug bij de bus vertelden we onze Belgische vrienden, die daar ook aan het vogelen waren, waar de maskerklauwier zich schuilhield voordat we onze dag vervolgden.

We reden in de bus verder naar onze volgende locatie. Dit was een perfecte plek voor de lunch, met aan bijna elke kant een prachtig uitzicht. Terwijl we onze lunch opaten, vloog er een zwarte ooievaar voorbij die zich aan iedereen fantastisch liet zien. Uit onze ooghoeken zagen we een roodkopklauwier voorbijschieten langs een zingende grasmus. Het geklop op de bomen leidde ons naar een Syrische bonte specht op een verbrande boomstam. Het hoogtepunt van deze korte stop was een dwergarend die samen met tien passerende bijeneters overvloog.

Tijd over verder te rijden want er stond ons een flinke klim (in de bus) te wachten. Na een lange klim van maar liefst 13 kilometer bereikten we eindelijk het oude Amerikaanse (of NAVO) zendstation. Het uitzicht over het hele gebied was ongelooflijk en maakte pijnlijk duidelijk hoeveel schade de bosbranden van drie jaar geleden hadden aangericht. De rit omhoog is af en toe behoorlijk intens.

Soms moet je rotsblokken en omgevallen takken op de weg ontwijken. Er lijken hier nog maar heel weinig mensen te komen, dus je ogen op de weg houden is belangrijk. Op de weg naar boven is er nauwelijks gelegenheid om vanuit de bus te vogelen, omdat je aandacht volledig op het spoor gericht moet blijven. Gelukkig had onze bus genoeg vermogen nodig om de haarspeldbochten aan te kunnen. De rit naar beneden was een stuk gemakkelijker en gaf ons meer tijd om daadwerkelijk vanuit de bus naar vogels te speuren.

Op de top waren er niet veel vogels, maar een blauwe rotslijster liet zich zien en zong prachtig, terwijl een rode rotslijster zich alleen door zijn geluid verraadde. Een slangenarend, schreeuwarend en monniksgier vlogen allemaal op ooghoogte voorbij.

Helaas kon een lokale vink niet ophouden met roepen, tot grote frustratie van de groep. Na het eentonige lied van de vink gaven ook de roodborst en de koolmees het al snel op.

Op de terugweg vonden we een pad langs een beekje waar we nog wat tijd voor over hadden. De oostkant van de brug was vrij saai en het water was moeilijk te zien. Uiteindelijk kwamen we uit bij een aantal graanvelden. Daar vonden we alleen een gaai en een grauwe klauwier. Aan de andere kant van het kanaal begon het vogelkijken al snel een stuk leuker te worden. Zwartkopgorzen, grauwe gorzen, nachtegalen en kuifleeuweriken zijn hier in grote getale aanwezig en zongen prachtig. Hetzelfde gold voor de oostelijke vale spotvogels. Het gebied zat vol met grauwe klauwieren en verderop vonden we nog twee roodkopklauwieren én een kleine klapekster. Juist toen er een slangenarend overvloedig, begon er een kwartel te roepen vanuit een van de graanvelden. In een wandeling van amper vijftien minuten hadden we alweer een prachtige lijst aan soorten verzameld. De dag kwam aan zijn eind en we besloten terug te rijden naar het hotel.

Kroeskoppelikaan – Foto: Jan Willem Kortleve

Dag 7 – 10 mei Evros Delta – Nestos Delta

Na een goede nachtrust begon de dag met een bezoek aan een vertrouwde plek. De berg die we eerder tijdens de reis ook al hadden bezocht. We hadden toen zó van deze locatie genoten dat iedereen heel graag nog een keer terug wilde. Na de rit bergopwaarts kon de dag dan echt beginnen. We vonden al snel verschillende roodkopklauwieren en ook de ortolaan was weer uit volle borst aan het zingen.

In de verte landden een paar roze pelikanen in de delta, prachtig zichtbaar vanaf de berg. Ondertussen werden we getraakteerd op de vliegacrobatiek van twee scharrelaars, terwijl ergens op de achtergrond een hop zong. Ons hoofddoel was eigenlijk om de ortolaan nog beter te bekijken en foto's te maken van de Izabeltapuit, maar dat lukte helaas niet (al hebben we ze allebei wel gezien). Dat werd echter meer dan goedgemaakt door een mannetje en een vrouwtje balkansperwer die op ooghoogte langskwamen, extra bijzonder omdat het vrouwtje ondertussen riep.

Op de weg naar beneden spraken we twee Nederlandse medevogelaars. Zij wezen ons op de locatie van maar liefst drie Griekse spotvogels, vlak aan de rand van de berg in een dennenbos met lage struiken. Vanuit de bus hadden we ze al snel gevonden. We hebben ze fantastisch gehoord, maar helaas (en logischerwijs) slecht gezien. Misschien was dat maar beter ook, want na een laatste blik op de maskerklauwier reden we snel door naar de volgende bestemming.

Onze volgende stop lag bij een groot meer en de velden ten zuiden van dat meer richting de Nestos Delta. Rondom het meer broedt een paartje zeearend. We kregen ze gelukkig al snel in het vizier toen ze terugvlogen richting het nest. Een zwarte wouw passeerde hoog in de lucht, terwijl een purperreiger zocht naar een geschikte landingsplek. Vanuit de bus werd meteen duidelijk dat dit gebied het perfecte leefgebied is voor bruine kiekendieven. We leken ze werkelijk overal te zien.

Vanuit de wilgen en rietkragen hoorden we verschillende buidelmezen roepen en kleine karekieten zingen. In de velden aan de zuidkant vonden we zes scharrelaars en een enkele kievit (een lastige soort in deze regio). Boven ons zong ook weer een kortteenleeuwerik, maar de kalenderleeuwerik (die hier ook voorkomt) konden we helaas niet vinden. Het blijft een lastige soort in dit soort landschappen met eindeloze, glooiende heuvels.

Wel lukte het om een andere doelsoort te vinden, de vorkstaartplevier. Een paar vogels zaten op de grond en verdwenen bijna in de zinderende hitte en de omgeving, terwijl tientallen andere door de lucht vlogen om op insecten te jagen. Op een gegeven moment was de lucht zwanger van vorkstaartplevieren. Met de verrekijker zagen we een enorme groep.

Scopoli Pijlstormvogel – Foto: Gilbert Houtekamer

Na een lange rit kwamen we uiteindelijk aan bij het strand van de Nestosdelta. Prachtig wit zand en helder water. Omdat het strand heerlijk rustig was, was dit de perfecte plek voor de strandplevieren, die tijdens onze lunch pal voor onze neus neerstreken. We kwamen aan op het heetste moment van de dag (niet ideaal), maar we gingen er het beste van maken. Het begon met een enkele kuifaalscholver die op een van de rotsen in zee zat. Later vonden we er nog een paar aan de andere kant van de rotsblokken. Een nieuwe soort voor onze reis.

In de verte konden we honderden flamingo's zien staan (al maakte de zindering het kijken erg lastig). We besloten een flink eind langs het strand te lopen om deze ongelooflijk mooie vogels beter te kunnen bekijken. Onderweg werden we al beloond met vijf dunbekmeeuwen die langsvlogen. Helaas beseften we te laat dat het geen zwartkopmeeuwen waren, waardoor niemand er een foto van heeft kunnen maken.

Vanaf een klein duintje hadden we een fantastisch uitzicht op de flamingo's. De jonge vogels van vorig jaar stonden bij elkaar, terwijl de volwassen vogels verderop in het water druk bezig waren met hun balts. Door de telescoop ontdekten we nog meer steltlopers, waaronder zilverplevier, krombekstrandloper, bonte strandloper, kluut, steltkluut en verschillende dwergsterns. Alleen de flamingo's maakten de wandeling al meer dan waard.

Na het inchecken bij het hotel trokken we er weer op uit. We besloten de gok te wagen en op avontuur te gaan naar locaties die we nog niet kenden. Via Google Maps hadden we een plekken gevonden die er interessant uitzagen, en die bleken achteraf echt véél beter dan verwacht. Op weg naar het strand stuitte we op een moerassig gebied dat krioelde van de vogels. Tientallen kleine zilverreigers, zes zwarte ibissen, ralreigers, maar ook tientallen zwarte ruiters die al dicht tegen hun gitzwarte prachtkleed aan zaten. Sommige stonden aan de waterkant, terwijl andere midden in de plassen zwommen op zoek naar voedsel.

Balkansperwer – Foto: Timo Roeke

Een lepelaar vloog over, samen met een aantal purperreigers. Door het verkeer was het niet de makkelijkste plek om de bus stil te zetten, maar we hebben hem toch heel even aan de kant geparkeerd en vonden zo nog een mannetje en vrouwtje slobbeend (een geweldige soort voor deze regio). In een dode boom naast een boerderij zat een steenuil, die we op de terugweg van heel dichtbij prachtig konden bekijken.

Aan het einde van de weg stonden we direct op het strand. Daar vonden we twee scholeksters, twee strandplevieren en verder bar weinig. De weg loopt hier pal langs de vloedlijn; in de zomer moet dit een populaire vakantiebestemming zijn en het hele plekje ademde een heerlijk idyllische sfeer uit. Ook hier zaten de Spaanse mussen en roodstuitzwaluwen werkelijk overal.

Maar het absolute hoogtepunt van de dag moest toen nog komen. Elke minuut die ik tijdens deze vogelreis overhad, had ik al turend over de zee doorgebracht op zoek naar pijlstormvogels. Tot nu toe had dat nul resultaat opgeleverd, maar daar kwam nu eindelijk verandering in! Ver uit de kust vonden we twee verschillende soorten pijlstormvogels die laag over de golven gleden: kleinere vogels met een relatief snelle vleugelslag en grotere vogels die schijnbaar moeiteloos door de lucht zweefden.

Dit waren Yelkouan pijlstormvogel en Scopoli pijlstormvogel zijn. Toen iedereen de vogels goed had gezien, besloten we snel naar een iets hogere heuvel zo'n 200 meter verderop te rijden. De pijlstormvogels leken daar namelijk dichter langs de kust te vliegen. Gelukkig hadden we dat goed ingeschat! Vlak langs de kustlijn kwam vooral Scopoli pijlstormvogel een heel stuk dichterbij, hoewel de Yelkouan pijlstormvogels ook weer snel uit het zicht verdwenen. Zij leken de kustlijn in zuidelijke richting te volgen.

Twee fantastische soorten die we 's avonds in het restaurant eindelijk aan onze soortenlijst konden toevoegen. Ons avontuur in de avonduren werd zo beloond met fantastische vogels en onvergetelijke waarnemingen.

Dag 8 – 11 mei Nestos Delta

Omdat het ontbijt pas vanaf acht uur werd geserveerd, hadden we alle tijd om de omgeving van het hotel te verkennen. Ons kleine avontuur richting het westen strandde helaas al snel in een flinke modderpoel. Licht teleurgesteld bogen we daarom maar af naar het oosten, het boerenland in. Een zomertortel liet zich prachtig bekijken in de ochtendzon, maar daar bleef het voor even wel bij. Het was opvallend stil buiten; de enige vogels die de stilte regelmatig doorbraken, waren kibbelende roodkopklauwieren.

In de gortdroge velden zongen kuifleeuweriken, terwijl tien bijeneters hoog overvlogen. Nadat er ook nog een hop langskwam, besloten we langzaam terug te wandelen. De zon begon al warmer te worden en de vogels hielden zich koest, totdat we plotseling een geluid hoorden dat niemand van ons direct kon thuisbrengen. Niet veel later ontdekten we een kuifkoekoek in de top van een boom! Deze schitterende soort is in Griekenland ontzettend lastig te vinden, dus we waren dolblij met deze onverwachte waarneming. De vogel vloog op en werd direct achtervolgd door een tweede kuifkoekoek. Eenmaal terug bij het hotel hebben we snel de anderen erbij geroepen, maar we konden de vogels helaas niet meer terugvinden op de elektriciteitskabels waar een van hen kort was geland.

Onze volgende stop van de ochtend bracht ons opnieuw naar een waanzinnig vogelgebied in de Evrosdelta. We hadden ook de coördinaten van een bijeneterkolonie, maar die bleek helaas te zijn verdwenen. Onderweg genoten we van grote karekieten en hadden we constant zicht op bruine kiekendieven (opvallend genoeg overigens alleen maar vrouwtjes; we hebben de hele dag geen enkel mannetje gezien). Wel kreeg de hele groep een vrouwtje grauwe kiekendief in het vizier, die laag over de velden joeg (waarschijnlijk op zoek naar sprinkhanen).

Vanuit de rietkragen hoorden we buidelmezen roepen, al zaten ze net iets te ver weg voor de meeste mensen in de bus om het geluid goed op te pikken. Jammer, maar we zouden later in de duinen (aan de rand van het riet) nog een kans krijgen.

Net toen we het gebied binnenreden, schoten er plotseling twee vogels op hoge snelheid rakelings langs de bus. Alpengierzwaluwen! Eenmaal buiten werden we verrast door een grote groep alpengierzwaluwen die hoog in de lucht op grote insecten joeg. Een paar geelpootmeeuwen sloten zich bij hen aan, maar zij misten werkelijk elke vorm van wendbaarheid vergeleken met deze vliegkunstenars.

Kroeskoppelikaan – Foto: Gilbert Houtekamer

Het strand zelf was (op een enkele scholekster na) volkomen verlaten. Op zee, en niet eens heel ver uit de kust, vlogen naast geelpootmeeuwen ook weer pijlstormvogels. We genoten van Scopoli's pijlstormvogels en de aanzienlijk kleinere Yelkouanpijlstormvogels. Dit keer kwamen de vogels een stuk dichterbij dan de dag ervoor. Er dobberde zelfs een hele groep Scopoli's pijlstormvogels rustend op het water. Blijkbaar hadden ze een school vissen gevonden, want tot twee keer toe sprong er een dolfijn (hoogstwaarschijnlijk een tuimelaar) uit de zee omhoog.

Op de terugweg struinden we door een deel van de duinen op zoek naar de griel, maar die liet zich helaas niet vinden. Wat we wel vonden was een Griekse landschildpad én een buidelmees die dit keer wél door de hele groep prachtig kon worden bekeken. Het bleef een schuwe soort, die zich rusteloos van tak naar tak verplaatste in de bomen boven het riet.

Omdat we nog wat tijd over hadden, besloten we naar een verlaten militaire basis te rijden. Wie weet zaten er nog een paar soorten die nog op de soortenlijst van de reis (of de daglijst) ontbraken. Een balkansperwer vloog plotseling uit een van de gebouwen, een koereiger hield de wacht in een boom en een steenuil keek ons vanaf een tak van een dode boom aan de rand van het terrein doordringend aan.

Aan het uiterste einde van het terrein scanden we de horizon nog één laatste keer in de hoop op iets speciaals. Dat leverde een bizarre soort op die helaas niet door iedereen is gezien, omdat de waarneming maar erg kort duurde. In de verte liep namelijk een fazant over een zandige heuvel. Een geweldige waarneming, want de wilde fazant is hier extreem lastig te vinden en dit is precies de regio waar zijn oorspronkelijke, natuurlijke verspreidingsgebied begint. Een echt hoogtepunt waar de gelukkige waarnemers tijdens het diner 's avonds nog enthousiast over napraatten.

Kuifkoek – Foto: Timo Roeke

We hadden uitgekeken naar ons bezoek aan de Nestoskloof. Dit is een prachtig natuurreserveaat met een zo mogelijk nog mooiere wandeling die strak langs de steile rotswanden van de kloof loopt. Voor mensen met hoogtevrees kan het af en toe een uitdaging zijn, maar het is de moeite waard om die angst te overwinnen. En dat is exact wat we deden.

Op de parkeerplaats was een uiterst fanatieke grauwe vliegenvanger aan het zingen, en bij de start van de wandeling hoorden we een Syrische bonte specht, terwijl we kortstondig een aantal alpengierzwaluwen en rotszwaluwen zagen. De melancholische zang van een hop galmde prachtig door de kloof.

Het werd al snel duidelijk dat een bezoek tijdens het heetste moment van de dag betekende dat de vogelactiviteit een stuk lager lag dan we vooraf hadden gehoopt. Onze grote doelsoort hier was de zwarte specht, maar die liet zich helaas niet horen of zien. Bij ons keerpunt (we hebben niet de volledige route van tien kilometer gelopen) vonden we drie blauwe rotslijsters. Soms waren ze niet meer dan kleine stipjes boven op de klifranden, maar af en toe werden we getraakteerd op hun prachtige zang. Midden op de dag hoorden we bovendien ineens een bosuil roepen, diep verscholen in de kloof. Ons hoorde je absoluut niet klagen. Met drie raven, verschillende roodstuitzwaluwen en een Oostelijke blonde tapuit al op de lijst, liepen we diep onder de indruk van zowel de vogels als de overweldigende omgeving terug naar de bus.

Een van de deelnemers wist vlak voor vertrek nóg een nieuwe soort voor de totale reislijst te vinden. Een vrouwtje middelste zaagbek lag te rusten langs de oever, maar zij had ons blijkbaar al snel in de gaten; ze zwom de snelstromende Nestosrivier in en verdween al gauw uit het zicht. Voldaan, en met een ijsje en een goede kop koffie achter de kiezen, stapten we weer in de bus, klaar voor de steile rit richting de top.

De allerlaatste stop van de dag was meteen ook de laatste stop van de dag. Tijdens de lange, bochtige klim naar het uitzichtpunt op 890 meter hoogte passeerden we langs de weg verschillende nestholten van bijeneters. De vogels zelf lieten zich hier echter maar lastig fotograferen; het zijn slimme en voorzichtige dieren die menselijk contact (volkomen terecht natuurlijk) liever vermijden.

Eenmaal op de top was de temperatuur heerlijk koel. We vonden er maar liefst zes soorten orchideeën, een blauwe rotslijster en (na lang zoeken) een Balkanbaardgrasmus. Ook pikten we nog net het

allerlaatste staartje van de balkansperwertrek mee, toen zes vogels hoog boven ons in zuidoostelijke richting weggleden.

Met de zang van een boomleeuwerik ergens achter ons reden we uiteindelijk weg, precies op het moment dat er een vale gier statig langs het uitzichtpunt zeilde. Een fantastische afsluiting van een geweldige dag, en dit uitzichtpunt is dan ook een absolute aanrader.

Dag 9 – 12 mei Nestos – Prespa meren

Na een wat laat ontbijt vertrokken we in de richting van het Kleine Prespameer. Een autorit van ruim zes uur stond ons te wachten, iets waar niemand vooraf echt naar uitkeek. Om de reis te breken, maakten we onderweg een tussenstop bij het Volvimeer. Zodra het autoportier openging, hoorden we meteen de grote karekiet en de kleine karekiet. Meerdere kroeskoppelikanen en roze pelikanen vlogen over, terwijl bruine kiekendieven op verschillende plekken op zoek waren naar voedsel.

Het aantal buidelmezen viel direct op. Overal om ons heen hoorden we de hoge roepjes van deze gemaskerde bandieten. Tijdens de lunch vlogen er verschillende heilige ibissen over, soms in strakke V-formaties en soms als eenling. Met een zingende hop op de achtergrond passeerde er een zwarte wouw, kort daarna gevolgd door een arend. Toen we de vogel beter in de kijker kregen, bleek het te gaan om een schreeuwarend.

Gelukkig konden we ook weer een nieuwe soort aan de totale reislijst toevoegen. Naast een verlaten huis stond een aantal grote struiken waaruit een onophoudelijke stroom van imitaties klonk. Dat kon maar één ding betekenen: een bosrietzanger.

Na een lange, maar mooie reis kwamen we eindelijk aan bij ons hotel. Tijdens een korte wandeling door het dorp kregen we dan eindelijk de vale gierzwaluwen zien. Die bleken te nestelen in de oude kerktoeren. Aan de rand van het dorp stroomde een krachtige beek voorbij. De waterspreeuw waar we stiekem op hoopten vonden we helaas niet, maar in plaats daarvan liet een mannetje wielewaal zich prachtig bekijken. Na een heerlijke maaltijd aan de dorpskern genoten we van de nachtrust.

Dag 10 – 13 mei Prespa meren

Voor het ontbijt liep een aantal deelnemers alvast naar de oude kerk op het dorpsplein. De meesten hoopten een mooie foto te maken van de vale gierzwaluwen die hier regelmatig rond de toren cirkelen. Het resultaat was wisselend, want het is en blijft een fabelachtig snelle soort.

In de verte hoorden we, net als bijna overal in Griekenland, verschillende nachtegale roepen, en hoog in de heuvels rond het dorp liet een raaf zich horen. Al snel daarna diende zich weer een nieuwe soort voor de reis aan: een sijs. Na nog twee rotszwaluwen en een grauwe klauwier in de top van een boom op het dorpsplein, vonden we het hoog tijd voor het ontbijt.

Onze hoofdtocht van de dag voerde ons rond het Kleine Prespameer. We hadden hoge verwachtingen van dit waanzinnige gebied. De avond ervoor waren tijdens het diner al wat doelsoorten uitgesproken. Na het ontbijt pakten we snel onze spullen. De bus stond klaar en amper tien minuten later waren we al volop aan het vogelen.

Sporenkievit – Foto: Gilbert Houtekamer

Eenmaal op het zandpad richting het Kleine Prespameer hoorden we het typerende geluid van twee tikkende stenen. Bingo! De eerste nieuwe soort van de dag was binnen. Een roodborsttapuit. Met de busramen wijd open hoorden we de vertrouwde geluiden van grauwe gorzen en kuifleeuweriken, terwijl er om de vijftig meter wel een grauwe klauwier op een struik leek te posten. Links, rechts en boven de bus was er een constante stroom van vliegende pelikanen: zowel roze pelikanen als kroeskoppelikanen. Iedereen was diep onder de indruk van de enorme omvang van deze vogels en het gemak waarmee ze tussen het Kleine en Grote Prespameer heen en weer pendelen.

Het oude bezoekerscentrum heeft duidelijk zijn beste tijd gehad, maar de vogels lijken daar juist van te profiteren. We wandelden met de groep door een uitgestrekt gebied zonder dat we bijna iemand anders tegenkwamen. Een klein groepje bijeneters vloog over terwijl we richting de oever van het Grote Prespameer liepen. Niet alleen de vogels zijn hier prachtig. Kleine hagedissen schieten constant tussen je voeten weg en overal groeien kleurrijke planten. Dichter bij het water vonden we in een struik onze eerste roodkopklauwieren van de dag. En werkelijk bij elke stap die we zetten, verscheen er wel weer een vogel boven ons hoofd. Grote zilverreiger, kleine zilverreiger, ralreiger, dwergaalscholver en diverse zwaluwsoorten.

Vlak bij het water werd de vegetatie erg hoog. Hierdoor konden we de grote groep pelikanen die achter het riet lag te rusten niet heel goed bewonderen, maar we hoorden wel overal om ons heen buidelmezen roepen. Vijf roze pelikanen cirkelden boven ons op de thermiek. Een heel stuk hoger in de lucht verschenen er een paar snellere vogels. Dat bleken opnieuw alpengierzwaluwen te zijn.

We reden met de bus naar de parkeerplaats om de tachtig meter hoge heuvel te beklimmen die over het meer uitkijkt. Vanaf daar hadden we een fantastisch uitzicht over het gehele Kleine Prespameer. Vlak naast de bus zat een oostelijke valse spotvogel te zingen, die verrassend genoeg aan mensen gewend leek. Deze normaal zo schuwe vogel liet zich buitengewoon goed bekijken. In de rietkragen naast de bus hoorde je af en toe een kleine karekiet en werden we af en toe opgeschrikt door de explosieve zang van een Cetti's zanger. Rond het Kleine Prespameer vind je enorme rietvelden (een

van de belangrijkste broedgebieden voor de grote karekiet in Zuidoost-Europa). Kilometers lang hoor je hier letterlijk om de honderd meter wel een grote karekiet zingen. Zó talrijk is de soort rond deze meren.

Het uitzicht vanaf de heuvel is ronduit schitterend. Een paar grauwe vliegenvangers en een zwartkop hielden ons gezelschap terwijl we uitkeken over de rietvelden en de pelikanen die op de eilandjes in het meer broeden. De bruine kiekendief, geoorde fuut, rotszwaluw, dwergaalscholver en een boom vol kwakken werden bewonderd. Tussen een groep purperreigers die opvloog uit het riet, ging er plotseling een eend op in slecht tegenlicht. De vogel cirkelde een tijdje rond en toen het licht eindelijk verbeterde, werd duidelijk dat het een krooneend was. Een nieuwe soort voor de reis en eentje die hier zeker niet dagelijks wordt gezien. Een erg leuke bonus en een geweldige ontdekking!

Rotsklever – Foto: Jan Willem Kortleve

Tegenwoordig kun je via een pontonbrug naar het eiland in het Kleine Prespameer lopen. Een heerlijke wandeling die (afhankelijk van de golven) redelijk stabiel aanvoelt. Een slangenarend passeerde ons terwijl we genoten van dwergaalscholvers die vlak langs de brug vlogen. Het meer is volledig omringd door bergen (waarvan sommige nog sneeuw op de toppen hadden), wat zorgt voor een enorme natuurlijke echoput in de vallei. Het zingen van de wielewalen kon je soms van kilometers ver al horen. Op het eiland genoten we van de lunch, omringd door ringmussen, huismussen en spreeuwen.

Nadat er een zwarte wouw over de bus vloog, begonnen we gericht te zoeken naar twee specifieke soorten. De grijze gors en de balkanbergfluit. Beide zijn beslist geen gemakkelijke vogels, maar we reden uiterst gemotiveerd richting de bossen aan de zuidoostkant van het Kleine Prespameer. De wegen zijn daar niet altijd ideaal voor een bus, al was iedereen in deze fase van de reis wel gewend aan af en toe een Griekse hobbel in de weg. Grauwe klauwieren zaten hier werkelijk om de honderd meter op de struiken, terwijl de vinken hun typische Zuid-Europese roep lieten horen (die heel anders klinkt dan wat je in Nederland hoort). Na de tweede stop hoorden we niet alleen een cirgors, maar ook de balkanbergfluit. De eerste doelsoort was binnen! Als bonus hoorden we hier ook onze eerste boomkruiper van de vakantie.

Voor de grijze gors reden we een flink stuk terug richting het uitzichtpunt over het Grote Prespameer. Net om de hoek ligt daar een prachtig wandelpad dat omzoomd is met eeuwenoude bomen. Helaas vonden we de grijze gors niet, maar we zagen er wel onze eerste glanskopken van de reis.

Voldaan reden we uiteindelijk terug. In de lagere, natte delen vonden we nog vier witooggeenden, drie bosruiters en een paapje. Toen het begon te regenen, keerden we terug naar het dorp om de reis samen af te sluiten in een lokaal restaurant. Ons avondplan om op zoek te gaan naar de nachtzwaluw en het woudaapje viel door de aanhoudende regen letterlijk in het water. In een gezellige taverna hebben we het glas geheven op een reis met fantastisch gezelschap en een ongelooflijk aantal vogelsoorten!

Dag 11 – 14 mei Prespa meren – Thessaloniki – Amsterdam

In de ochtend was er nog net wat tijd over voor een allerlaatste stop voordat we koers moesten zetten naar de luchthaven van Thessaloniki. Dit bleek een schot in de roos, want we vonden er nog een prachtige man sperwergrasmus. De zware borstbandering en dat felle, gele oog waren werkelijk schitterend te zien in het vroege ochtendlicht. Omringd door de geluiden van talloze soorten namen we in gedachten afscheid van de pelikanen, bijeneters, hoppen en die overdaad aan klauwieren die deze reis zo kleur gaven. Twee roodstuitzwaluwen gaven ons nog een prachtig laatste cadeau door pal naast de auto te gaan zitten.

Onze vogelreis zat er definitief op. De rit terug naar het vliegveld verliep net zo ontspannen als de vlucht die volgde. Eenmaal op de luchthaven namen we voldaan en met een glimlach afscheid van elkaar. Het was een onvergetelijk en geweldig avontuur!

Roodstuitzwaluw – Gilbert Houtekamer